

Skupina **Vomiště** vznikla v roce 1995. Prošla si od té doby snad řadou folkových festivalů a soutěží. V roce 1999 získala interpretační Portu. Vlastního CD s názvem **Prot i běhu času**

se dočkala ale až loni - tedy po třinácti letech. To už je opravdu slušná doba zrání, ale také důvod věnovat mu větší pozornost - například recenzí.

Úvodem dovoluji v souladu s názvem CD krátký osobní exkurs proti proudu času. Poprvé jsem se setkal se skupinou Vomiště (tehdy pod názvem Dr. Rudolf Vomiště) jako divák na festivalu Zahrada v jeho původním působišti ve Strážnici. Od té doby mám ke kapele přiřazený výrazný zvuk baskytary Jana Mirovského. Před šesti lety jsme se setkali na společném koncertu v Děčíně a já si z něj odnesl další pozitivní dojem v podobě zpěvu Jitky Mirovské. Zároveň si ale odtud pamatuji ne úplně kompaktní zvuk a aranže, které mě odváděly od samotných písní. Muzika to ale byla zajímavá, a tak jsem byl o to více zvědav na budoucí CD, kde se složitější aranže dají zvukově lépe uhladit. Toto CD se mi nedávno dostalo do rukou a po několikerém poslechu vám nyní mohu popsat, jak mé očekávání dopadlo.

Říká se, že začátek celé nahrávky je pro finální dojem nejdůležitější. V tomto smyslu nenechává Vomiště nic náhodě. Úvodní sbor písně *Okamžik pravdy* vás určitě upoutá a po rozjezdu celé kapely o pár vteřin později se vaše zvědavost dostane do stavu pohotovosti. Škoda, že tím překvapující pasáže na nějakou dobu končí. Můžete si tak zatím více všimat zvuku celé kapely. Ten je opravdu charakteristický a troufám si říci, že Vomiště určitě mezi desítkami dalších skupin rozeznáte na první poslech. Údernost zajišťuje především již zmiňovaná baskytara Jana Mirovského a elektrická kytara Tomáše Plačka. Konzervativnost vkládá do celkového projevu akustická kytara Milana Siebera a rytmika Ivana Staňka.

Kontrast mezi oběma stranami má konstruktivní i destruktivní efekt. Někdy se nástroje dobře doplňují (hlavně v začátcích písní), jindy se ale úderníci odváží tak, že konzervativci působí jako křoví a celá píseň mizí v pozadí. Nejvíce je tento kontrast znát mezi elektrickou a akustickou kytarou. Tomáš Plaček ukazuje, že je výborný muzikant. Problém je, že to ukazuje téměř bez přestávky, a tak často před tématem písně ční nápaditost elektrické kytary. Ta přitom nemá vždy spolehlivou oporu pod sebou. Baskytara hraje také často sólově a konzervativní křídlo zapadá do pozadí, kde nevzrušeně ve stále stejném rytmu sleduje gejzír nápadů úderníků. Je to škoda, protože by chybělo málo, aby se úderníci a konzervativci spojili do jediného Vomiště (příkladem takového úspěšného propojení elektrické a akustické části kapely může být např. skupina Bílá nemoc). Pěvecká sekce ve složení Jitka Mirovská, Gábina Štěpánková a Jan Mirovský je spolehlivá, tvoří pěkné sbory a Jitka Mirovská navíc ukazuje, že je opravdu výraznou zpěvačkou. Přesto ani zpěvy nedokáží být tím spojovacím prvkem mezi oběma hudebními křídly a chvílemi to vypadá, že neví, ke které frakci se přidat.

Zmíněná hudební roztříštěnost provází především první polovinu CD, jehož úvod zůstává dlouho nepřekonán? změna přichází s písní *Obraz Paula Gauguina* a pak definitivně ve chvíli, kdy přichází píseň *Penelopi na noc*

ve které má značnou úlohu dobro hostujícího Luboše Novotného. Tato píseň působí nejen jako kontrast k typickému repertoáru Vomiště, ale především to najednou všechno do sebe výborně zapadá. Další písně se sice vrací k typickému zvuku kapely, ale vzájemný respekt nástrojů i zpěvů už téměř nezmizí a konec CD po hudební stránce značně vylepšuje celkový dojem.

Texty Vomiště navozují především pocity tajemna a nejistoty, ale mihne se i lehká nadsázka (*Když jsem večer sama*). Dvorními textařkami jsou Jitka Mirovská a Hana Roháčová. Verše jsou plné metafor a jinotajů. Nenajdete zde téměř žádné výslovné fráze, na druhou stranu bych uvítal občas větší přímočarost. To je ale věc osobního vkusu a celkově musím konstatovat, že muzika k textům sedí a dobře jim slouží. V každém případě je škoda, že texty nenajdete na obalu CD. Na webových stránkách kapely je ale k dispozici máte.

Závěrem musím konstatovat, že CD *Proti běhu času* skupiny Vomiště stojí za to si poslechnout. Je dobře, že vyšlo, protože mapuje tvorbu jedné z nejzajímavějších kapel českého folkrocku. Sám z něj mám trochu rozpolcené pocity. Muzika je to dobrá a zajímavá. Na druhou stranu je škoda přílišného kupení aranžérských nápadů, které při poslechu často ruší. Pro příští CD bych tedy Vomišti přál stejně velkou invenci, ale také větší pokoru při jejím uplatňování úderníky a větší odvahu konzervativců. Kdybych měl zvolit jediné slovo, které by nejvíc celou nahrávku charakterizovalo, bylo by to slovo "kontrast" - v dobrém i špatném. Sami si můžete udělat základní představu z ukázek, které kapela nabízí na svých [stránkách](#).

**Vomiště: *Proti běhu času*, 2008, [Good Day Records](#)**